

нали? Горещо Ви стискамъ ржката. Вашия Яворовъ“.

Като че ли въ този моментъ той е изпитвалъ нѣкакво особено победно чувство, сигурно свойствено на мъченицитѣ, когато принасятъ себе си въ жертва. То напомня следното мѣсто отъ писмото на сжщия до Дора Габе: ... „Ако Господъ поиска да ме направи щастливъ, трѣбва да ми стовари толкова нещастия, че всички хора, отъ първия до последния, да бждатъ върховни щастливци при мене“...

Колкото и „хиперболизирано“, това изявление съвсемъ не е парадоксално — при Яворовата „страдателна“ натура, то добива особенъ смисълъ.

*

Не мисля, че тия кжси бележки ще разкриятъ пълната душевна физиономия на поета. Дори и най-тънкиятъ анализъ не ще може да представи онова, което свързва отдѣлнитѣ разнообразни, че и противоречиви прояви въ едно живо недѣлимо цѣло. Него ще почувствуваме въ творбитѣ на поета; нѣщо отъ него долавяме и въ впечатленията на неговитѣ близки и познати. Ето още нѣколко по-интересни въ това отношение спомени: Д-ръ Хр. Златаревъ: „Въ учението бѣше много добъръ. Когато ставаше на урокъ — бавно, съсрѣдоточено подбираше хубави думи да изрази мисълта си. Уроцитѣ разказвахме отъ чина. Яворовъ хващаше съ дветѣ си ржце чина, навеждаше се малко напредъ и отъ време на време се полюляваше. Въ тази поза Яворовъ бѣше особено красивъ“.

Петъръ Николовъ: „Говорѣше хубаво, малко се поспирваше, види се, да подбере по-художествена форма. Обичахъ да го слушамъ, когато говорѣше. Тогава очитѣ му взимаха по-свѣтълъ